

Евалд Франк

**Кръщение,
Господна вечеря
и
миене на крака**

Първо издание

Съдържание:

Въведение

Кръщение

Предпоставка

Име

Учението на апостолите

Значение

Изпитвайте духовете

Господна вечеря

Необходимо пояснение

Миене на крака

Въведение

Кръщението и вечерята са библейски нареждания, които се практикуват вповечето християнски и свободни църкви, макар и по различен начин. Първохристиянският оригинал се е изгубил в течението на християнската история. Въпреки, че църковните учители и реформатори мощно воювали със същото Слово, за същото Слово, относно същото Слово, но те не успели да се върнат към единството, възвестяването и практикуването на първоначалното християнство.

За първите християни четем: *„И те постоянствуваха в поучението на апостолите...“* (Деян. 2:42). Знаели, че Самият Господ призовал апостолите и им разкрил тайните на Божието царство. След Своето възкресение Господ остана при Своите: *„до деня, когато се възнесе, след като даде чрез Светия Дух заповеди на апостолите, които беше избрал; на които и представи Себе Си жив след страданието Си с много верни доказателства, като им се явяваше през четиридесет дни и им говореше за Божието царство“* (Деян. 1:2-3). Разговарял с тях за всичко, свързано с Божието царство, и им предал Своите поръчения. В денят на Петдесетница изпратил върху тях Светия дух, Който им изяснявал Словото и ги подтиквавал към деяния според съвършената Божия воля.

Въпреки, че Павел от самото начало не е бил с Исус и учениците Му, а учил теология, след своето си обръщане проповядвал същото Евангелие във всичките му точки, както и апостолите. Той е бил призован по свръхестествен начин, и първо заминал за Арабия. След четиринадесет години отишъл в Йерусалим по Божия воля, и изложил пред братята Евангелието така, както го проповядвал между езичниците, за да разбере дали не се е трудил напразно (Гал. 2:1-2).

Деянията на апостолите и писмата им свидетелстват за съвършеното съответствие на тяхното учение с четирите Евангелия и Стария завет. Затова всичко, произхождащо от апостолското време, е чисто библейско учение и практика. При това ние нямаме нищо общо с възгледите на Петър или Павел, а направо с Бог и Божието Слово. И в днешно време това е единствения валиден метър, с който трябва да се измерва всичко.

По онова време Господ попитал Своите ученици: *„Разбрахте ли всичко това? Те Му казват: Разбрахме. А Той им рече: Затова, всеки книжник, който е учил за небесното царство, прилича на домакин, който изважда от съкровището си ново и старо“* (Мат. 13:51-52). Във всички времена Господ използвал хора, на които отредил специални задания в Своето царство. Неговите пратеници винаги приемали и Словото Му, и Духа Му. По този начин идвали яснотата и откровението за Неговата воля, и правилното ѝ изпълнение.

Несъмнително знамение за това е факта, че техните възвестявания и деяния са в съответствие с цялостното свидетелство на Светото Писание. Нашият Господ и апостолите разполагали единствено със Стария завет, към който винаги се обръщали. В Новия завет намираме 845 цитата, произхождащи от Стария завет.

Проповедниците на Евангелието взимат голяма отговорност пред Бог. Всеки „работник в Божието царство“ трябва да има смелостта да сравни, както направил Павел, дали това, което преподава и практикува е в съответствие с оригиналното възвестяване и деяния на апостолите. Щом Павел е имал нужда да сравни своето учение с учението на апостолите, за да разбере дали не се е трудил напразно, можем ли ние да си позволим да сме самоуверени? Разбира се, че не! Всичко божествено има само един оригинал. Тези неща, които не съответстват на него, са имитации и фалшификати.

В писмото до ефеската църква е написано: „...и си изпитал онези, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжливи“ (Откр. 2:2). Слушателите стигнали до това заключение, сравнявайки проповядваното със оригиналното възвестяване на апостолите. И така библейските вярващи разбрали, че мъжете, които твърдели, че са апостоли, са лъжци, защото тяхната проповед не съответствала на чистото божествено послание.

В първоначалното християнство не съществувала неяснота относно кръщението и вечерята. Господ дал ясни указания на апостолите. Относно Своите пратеници казал: „Който слуша вас, Мен слуша“ (Лука 10:16). Затова искаме тук да опишем кръщението и вечерята така, както ни са оставени в Светото писание. С вечерята е непосредствено свързано и миенето на крака, което също ще обсъдим накратко в светлината на Божието Слово.

КРЪЩЕНИЕ

Първо ще обясним накратко библейското кръщение. Господ заповядал да се кръщава, затова в християнските деноминации се кръщава. Обаче, по време на развитието на църковната история се появяват големи отклонения от учение и практикуване на кръщението в първоначалната Църква. Въпреки, че по онова време е съществувало едно единствено кръщение, днес откриваме големи разлики в организираните и свободните църкви.

Думите на апостол Павел към повярвалите в Ефес са валидни и заднешно време: „Един Господ, една вяра, едно кръщение“ (Ефес. 4:5). Наистина съществува само един Господ – това Бог, има само една истинска вяра, то ест библейска, и има само едно единствено кръщение – това, което го практикували апостолите.

В тази брошура искаме с помощта на Светото писание да отговорим на

тези въпроси:

Какъв е смисъл на кръщението?

Какво означава кръщението?

Кой може да бъде покръстен, и как се извършва това на практика?

Предпоставка

Личната вяра е основната предпоставка за да може някой да бъде покръстен. Възкръсналият Господ дал ясна заповед на Своите ученици малко преди Своето възнесение: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“ (Марк 16:15-16). Тоест на първо място е възвестяването за спасение според Писанието, а не религиозния акт.

Чрез проповедта за примирението, дадено ни от Христос, Разпнатия, се предлага на хората Божия благодат и милост. Както е написано, вярването идва от слушане, а слушането е от Божието слово (Римл. 10:17). Чрез слушане на проповедта от Божието слово, Светия Дух извършва във слушателите необходимата вяра. Тези, които вътрешно се съгласяват и в сърцето си казват «наистина е така», съзнателно приемат божествения дар на милостта. Човек изживява лично спасението си, и става вярващ. Според Римляни 8:16 Светия Дух свидетелства на всеки човек, който изживял това, че е той Божие чадо. Това е сигурността за спасение, която важи пред Бог – чрез вяра към опрощението.

После следва второто действие – кръщение. „И така, тези, които приеха поучението му, се кръстиха...“ (Деян. 2:41). Така ни е обявено за денят на основаването на новозаветната Църква. Резултатът от първата проповед в деня на Петдесетница е бил много мощен. Около три хиляди слушатели приели Словото като божествено послание, и били покръстени. Така според този библейския пример ставали служенията до третото столетие след Христа.

Апостолите и други мъже притежаващи пълната мощ на Святия Дух, са ходили и проповядвали евангелието. Един от тях бил Филип, чието служение предизвикало мощно пробуждане в Самария. И там хората повярвали, и веднага са взели кръщение (Деян. 8:16).

Евангелистът, чрез водителство от Духа е срещнал етиопски велможа, който четял Исаия 53-та глава (Деян. 8:26-39). В стих 35 е написано: „А Филип отвори уста, и като почна от това писание, благовести му Исуса“. Благовестието се крепяло върху пророческото Слово, във което вече било предсказано спасението, което Бог искал да дари на човечеството.

По средата на проповедта етиопеца прекъсва Божия мъж и казва: „Ето

вода; какво ми пречи да се кръстя?“ Условието, което Филип поставил, е в пълно съответствие със словото на Господа и апостолите: „Ако вярваш с цялото си сърце, можеш“. Спонтанно той е отговорил: „Вярвам, че Исус Христос е Син Божий“.

„Тогава заповяда да се спре колесницата; и двамата слязоха във водата, и Филип и скопецът; и кръсти го“ (стих 38). И тук вярата е дошла от слушане, а слушането – от проповедта на Христовото слово. Божия Дух действал на слушателите, и веднага след това следвало библейско кръщение.

В следствие на необикновено откровение, Петър бил изпратен в Кесария в дома на римския стотник Корнилий (Деян. 10 гл.). Неговата проповед отново дала библейски резултат. Съобщено ни е: „Докато Петър още говореше тези думи, Святият Дух слезе на всички, които слушаха словото“ (стих 44). За да могат повярвалите да изпълняват всякаква правда и заповед на Господ, апостолът казал: „Може ли някой да забрани водата, за да не се кръстят тези, които приеха Святия Дух, както и ние?“ (стих 47). Точно това ще прави и днес всеки истински вярващ; той ще бъде покръстен библейски, дори вече да е приел Духа. Всичко направено от Бог продължава до края без промяна, и в пълно съответствие.

Никакво кръщение на деца, респективно поръсване на бебета, не се споменава нито веднъж в Светото писание. Който се опитва да го оправдае със случката в Лука 18:15-17, би трябвало да прочете паралелните места в Матей 19:13-15 и в Марк 10:13-16. От там става ясно, че Господ Исус само полагал ръцете си на децата, които Му носели, иги благославял. Учителят не е казал нищо относно кръщаване на деца. И в днешно време вярващите родители носят своите деца нв библейски събрания, за да бъдат благословени и посветени на Господ чрез молитва.

И другото място в Писанието, с което хората оправдават кръщението на деца, също не свидетелства за това. Когато Павел и Сила са били в тъмницата в Филипи, се случило нещо свръхестествено, и началникът на тъмницата бил ужасен. Попитал Божиите мъже: „Господа, що трябва да направя, за да се спася?“ (Деян. 16:30). Те отговорили: „Повярвай в Господ Исуса Христос, и ще се спасиш - ти и домът ти“. В следващия стих четем: „И говориха Господното учение на него и на всички, които бяха в дома му“. Тук отново виждаме вярно изпълнение на мисионерската заповед: първо било проповядване на благовестие, което всички членове на семейството чули и приели, преди да бъдат покръстени.

„И той ги взе в същия час през нощта та им изми раните; и незабавно се кръстиха, той и домашните му“. Охранителят на тъмницата и тези, които се намирали в дома му, първо повярвали благодарение на проповедта, и чак след

това били покръстени. Няма и намек за това, че са били покръстени и деца или бебета.

Всеобщо известното практикуване на кръщението в днешно време няма никаква библейска основа, което доказва и църковната история. То произлиза от епоха на брутална и насилствена християнизация, когато по цели домакинства и народи са били покръствани против тяхната им воля. Вярно, необходимата за кръщение, по-късно е била заменена с кръстници, което също е напълно небиблейско служение. Както ясно можем да видим от горепосочените места в Писанието, човекът носи отговорност за своите решения пред Бог. За съжаление, в повечето случаи проповядването в християнските деноминации и свободните църкви не следва апостолския пример, поради което и библейските резултати не се появяват.

Име

Едва ли в Светото Писание има стих, който да е толкова неразбран и изопачен, колкото Матей 28:19. Той казва: „*Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух...*“ Незнайно е как в по-късните столетия от тези думи направили триединната формула, която се използва до днес в почти всичките – и в конфесионални църкви, и в свободни църкви. Изглежда никой не се е запитал, кое е името, в което трябва да се кръщава. Отец, Син и Светия Дух са наименования на различни откровения на Бог. Човекът също може да има наименования, например, учител, адвокат, лекар и т.н. Може да бъде едновременно и баща, и съпруг, и син. Всичко това са названия, които имат право да съществуват в съответствие на валидните отношения. Но всеки човек има някакво име. Същото важи и за Бог, Който се е възвестил в Стария завет със заветното име Яхве. При кръщението става въпрос за име, с което Се е открил в Новия завет, обаче то не е изречено в Матей 28:19.

Сега ще разгледаме няколко места в Писанието, където също става въпрос за име, без да бъде то споменато. Това ще е от голяма помощ за всички, които търсят истината. В Лука 10:17 четем, че седемдесетте ученика изпратени от Бог се върнали и радостно съобщили: „*Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас*“. Не е ли ясно, че тези мъже са изживели и имали предвид силата на името ИСУС? Разбира се! При думите на Господ: „*Защото, където двама или трима са събрани в Мое име...*“ (Мат. 18:20) – тук също никой няма да се съмнява, че става въпрос за името ИСУС, въпреки че не е изречено. В Лука 24:47 е написано, че в Негово име трябва да се проповядва опрощение на греховете, и в Йоан 2:23, че мнозина повярвали в Негово име. Относно всички такива места в Писанието всеки знае, кое име се има предвид, само не из а Матей 28:19. Странно е. Би трябвало да се помисли сериозно по този въпрос.

В гореспоменатите места става дума за името на Сина. Други ще се отнасят

до името на Отеца. Тук встъпваме на божествена почва на откровението.

Господ ни е учил да се молим: „*Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име!*“ (Мат. 6:9). Милиони произнасят този стих без да се запитат, кое е името на Отеца, което трябва да се свети? Бог е Отец, защото Той има синове и дъщери, но тук става въпрос за Неговото свято име. В Йоан 12:28 Синът казал: „*Отче, прослави **името Си***“. Отговора отгоре бил: „*И Го прославих, и пак ще Го прославя*“. Кое име се има на предвид? Как се казва Бог, който би искал да прослави Своето име още веднъж? Съществува само едно име, чрез което можем да се приближим към Бог, и то е Негово собствено име.

В първосвещенската молитва Синът се обръща към Отец: „*Изях името Ти на човечите, които Ми даде от света*“ (Йоан 17:6). Тук да не би да става въпрос за някакво старозаветно име? Разбира се, че не. Който чете внимателно, ще се сети, че името на Отец е открито на тези, които Му принадлежат като синове и дъщери. Бог ги е знаел, и те на свой ред са Го знаели. Сега ще сложим нещата под общ знаменател: „*Отче свети, опази в **името Си**, които **си Ми дал...***“ (стих 11). Невъзможно е да се каже по-ясно: името на Сина е едновременно и името на Отец. В стих 26 Той обещал: „*И явих им Твоето име, и ще явя...*“

По онова време казал на евреите: „*Аз дойдох в името на Отца Си, и не Ме приемате*“ (Йоан 5:43). Какво става с християните? Блажен еонзи, който може да вярва, че Отеца се е открил в Сина, и ни е съобщил Своето име! Кое е тогава Неговото име? ИСУС – Иммануел – Бог с нас! Съществува само едно лично Божие откровение, което се е случило в Христос, и само едно Божие име, за което става въпрос тук: Господ Исус. Всички ще се кланят в това име, и то ще се изповядва на всички езици. По този начин Бог се срещна с нас, и само така можем да се срещнем с Него. Чрез горе посоченото се решава гатанката от Мат. 28:19, че името на Отец, Син и Свети дух означава име «Господ Исус Христос».

Учението на апостолите

Сега ще разгледаме, как всъщност се е изпълнявала заповедта за кръщение в първоначалното християнство. Петър е принадлежал към тези, на които Бог я е възложил в Матей 28 гл. Исус му поверил ключовете от Божието царство, и той имал достъп към всичко, което се отнасяло към Божието царство. Още преди денят на Петдесетница, той станал измежду 120-те присъстващи и започнал да подрежда събитията според Писанието (Деян. 1:15). Веднага след като на Петдесетница били изпълнени със Светия Дух, той проповядвал на събраните хора. Неговите думи докосвали сърцата им, и те попитали: „*Какво да направим, братя? А Петър им каза: Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в **Името на Исус Христос** за прощаване на греховете ви...*“ (Деян. 2:37-38).

Тук мисионерската заповед е била изпълнена чрез кръщение на повярвалите в *име*, което се има предвид в Матей 28:19. Аргумента, че думите на Исус са по важни от думите на апостолите, не може да повлияе на човек, който вярва че Словото е написано с абсолютно Божие вдъхновение. Това, което ни прави голямо впечатление е факта, че **заповедта** и **изпълнението на заповедта** са в пълно съответствие.

По-рано споменахме, че в Самария много хора повярвали и били кръстени. Тази новина стигнала чак до Йерусалим, и съобщена ни е по следния начин: „*А като чуха апостолите, които бяха в Ерусалим,, че Самария приела Божието учение, изпратиха там Петър и Йоан, които, като слязоха, се помолиха за тях, за да приемат Светия Дух; защото Той не беше слязъл още върху нито един от тях; а те бяха само кръстени в **Името на Исус Христос***“ (Деян. 8:14-16). Подчертан е факта, че са били покръстени само в името на Господ Исус.

И в дома на Корнелий Петър заповядал да бъдат покръстени в името на Исус Христос (Деян. 10:48). Не съществува теолог, който би могъл да ни го представи по начин, различен от оставеното ни в Словото, а дори и да е ангел от небето, ще бъде под проклетие (Гал. 1:8).

Със сигурност, на всеки е в очите факта, че в гореспоменатите случаи се е кръщавало само „...в името на Исус Христос“. Апостолите разбрали Господната заповед и я изпълнявали точно. Мисионерската заповед гласи: „*Идете и научете всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал*“. Били обучени от Самия Господ, знаели името, в което единствения Бог се открил като Отец, Син и Светия Дух, и кръщавали в това име. По този начин вършили това, което Той им заповядал.

Сега ще погледнем, как кръщавал Павел, когото Бог нарекъл „Божий инструмент“. Когато пристигнал в Ефес, срещнал 12 мъже, които знаели само за Йоановото кръщение. След кратко въведение в Божия спасителен план дошъл библейския резултат: „*И като чува това, кръстиха се в **името на Господа Исуса**. И като положи Павел ръце на тях, Светият Дух дойде на тях...*“ (Деян. 19:5-6).

Всяко нещо трябва да може да бъде потвърдено най-малко от двама или трима свидетели. Занимавахме се със случилото се в Йерусалим, Самария, в дома на Корнелий и в Ефес. При евреите, самаританите и езичниците, без значение дали проповядвал Петър, Филип или Павел, навсякъде се кръщавало в името на Господ Исус Христос.

Трябва да осъзнаем, че в Библията не може да има несъответствие. Светия Дух никога не дава два различни откровения за едно и също нещо. По онова време Бог избрал един единствен Петър, един единствен Павел и други мъже, и

ги упълномощил да разпространяват библейските учения. Те го сторили в пълна хармония с цялостното свидетелство на Светото Писание, и един с друг. Кой иска да подозира, че Божиите мъже от първоначалното християнство, които ходили с Исус, или Павел, който срещнал Господ след Неговото възнесение, са изпълнили грешно мисионерската заповед, и да ги обвинява в ерес?

Нека чуем Павел още веднъж, пише на римляните: „Или не знаете, че ние всички, които бяхме кръстени в Христос Исус, бяхме кръстени в Неговата смърт?» (Римл. 6:3). В този стих той включва себе си и всички вярващи, които са били покръстени в името на Исус Христос. В цялото Свето Писание не съществува нито едно място, където някой да е бил кръстен по триединния начин в името на „Отца, Сина и Светия Дух“.

Всички слуги в Божието царство, повикани от Господ и изпълнени с Духа, са имали едно и също познание, едно и също учение, една и съща вяра, едно и също кръщение. Всичко било в пълно съответствие и хармония. Никой от тях не изричал механично текста от Матей 28 гл. Знаели, че е написан в единствено число: „...кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух“, и го изпълнявали. Вярвали, че Бог се е откривал като Отец, Син и Свети Дух; познавали Него и името Му. Тези мъже живеели в директно общение с Бог. Не са били под никакво теологическо влияние, а божественото струяло към тях чрез откровения.

Който гледа само буквите в Матей 28 гл. без да е имал необходимото откровение, той само ще повтаря стих 19 и изобщо няма да забележи, че Господ възложил поръчение в заповедта за кръщението. Матей 28 гл. и Марк 16 гл. ни показват голямо поръчение – мисионерската заповед. В Деянията на апостолите намираме нейното изпълнение, резултат важащ вечно.

Ако учител даде задача и ученика не каже отговора, което е резултата, а само повтори задачата, всички ще знаят, че нещо не съответства. Когато става въпрос за кръщението, дори и преподавателите на Библията повтарят заповедта, вместо да изпълнят това, което Господ е наредил. Само когато изпълним мисионерската заповед както апостолите, ще имаме потвърждение, че сме призовани от същия Господ и поверени да проповядваме евангелието. В началото апостолите и учителите разбирали заданието от Матей 28 гл. Слава Богу, че имаме писмени сведения за резултата. Обаче енеобходимо същото просвещение от Светия Дух, за да видим и ние това, което видяли апостолите, да можем да преподаваме, както те преподавали, и да кръщаваме, както те кръщавали.

Всеки би трябвало да приеме на сериозно тази интерпретация, доказана чрез Светото писание. Често изглежда, сякаш две неща са едно и също. Много си приличат, но въпреки това са отдалечени едно от друго, колкото небето от

земята. В писмото до филиделфийската църква Господ хвали своя народ с думите: „...не си се отрекъл от името Ми...“ (Откр. 3:8). Какво става обаче с всички вярващи, които възпяват името Исус, споменават Го в молитвите и проповедите си, но отказват да приемат това име при кръщението си?

Какво става с всички онези евангелисти, които в името на Исус гонят демони, правят чудеса и лекуват болни, но когато стане въпрос да приемат това име чрез кръщението отказват? Възхваляват колко велико е името Исус, но всъщност не са готови да носят укор за Неговото име. Господ казва: „В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не в Твоето ли Име пророкувахме, не в Твоето ли Име бесове изгонвахме, и не в Твоето ли Име направихме много чудеса? - Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!“ (Мат. 7:22-23).

На това място в Библията се имат предвид хората от «Пълното евангелие», които от една страна участват в обещаните благословии на Църквата, но от друга страна смятат небиблейските традиции за много ценни, и не са готови да направят пълна промяна според Писанието. Кой е готов да се подчини на ясното свидетелство на Писанието? Необходима е смелост, за да се откаже от традиционното практикуване на кръщението, и да се приеме библиейското. Който обаче не стане едно с Христос и Неговата смърт чрез кръщение, както четем в Римляни 6:3, не може да възкръсне с Него! Даровете и благословиите сами по себе си не означават нищо. Първо трябва според Писанието да съответства учението с практиката. Накрая ще е се яви, че има значение единствено и вярата покорството. Това е вяра, чрез която ни се открива Божията воля. Вярата, чиито последици са деянията, записани в Словото. Благословени са всички, които слушат Божието Слово и действат в съответствие с него.

Значение

В началото на Новия завет Йоан Кръстител проповядвал: „Покайте се, понеже приближи небесното царство“ (Мат. 3:2). Господ многократно споменавал Йоан и проповедта му. Едно от нещата, които казал е: «между родените от жена няма по-велик от Йоан Кръстител» (Лука 7:28).

„И когато чува това, целият народ и дори бирниците, признаха Божията правда, като се кръстиха с Йоановото кръщение. А фарисеите и законниците отхвърлиха Божията воля за себе си, тъй като не се бяха кръстили от него“ (Лука 7:29-30). Самият Исус Христос отишъл до Йордан, за да го кръсти Йоан, и казал: „...Остави сега, защото така подобава нам да изпълним всяка правда“ (Мат. 3:15)

От създаването на новозаветната църква важи това, което казал Петър по

време на първата си проповед след изливането на Духа: *„Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух“* (Деян. 2:38).

Кръщението не е избиращо, а неизбежна проява на покорство на всеки вярващ. Който е приел във вярата съвършеното спасително дело и е изживял прощение, ще започне да следва Исус. Кръщението само по себе си не служи за прощение на греховете; кръщават се тези, които вече са приели прощението си. Според 1 Петрово 3:21 кръщението е *„свидетелството на добрата съвест към Бога, спасява и нас днес, чрез възкресението на Исуса Христа“*. Покръстенният приема Христос, с Когото е бил разпнат и е умрял.

Двамата, кръстителят и кръщаваният влизат във водата до кръста (или примерно до такава дълбочина). Преди кръщението този, който кръщава, казва: *„Брат (или сестра), въз основа на твоята вяра те кръщавам според Божието Слово в името на Господ Исус Христос“*. Както при погребението, кръщаваният с движение назад изцяло се потопява във водата, и след това се повдига обратно. Повдигането на кръщавания от „водния гроб“ показва, че е възкръснал заедно с Христос за нов живот. По тази причина поливането или поръсването изобщо не трябва да се нарича кръщение.

Апостолът пише: *„Погребани с Него в кръщението, в което бяхме и възкресени с Него чрез вяра в действието на Бога...“* (Кол. 2:12). В Светото Писание не се споменава никакво „прераждане чрез кръщението“. Обаче за сметка на това то ни учи, че новородените хора от Словото и Духа са взимали кръщение. Водното кръщение не е автоматично приемане на Светия Дух. Кръщението от Духа е истинско изживяване и е божествен отговор, който потвърждава на вярващия, че Бог го е приел.

В писмото до римляните е написано: *„Затова чрез кръщението ние се погребяхме с Него да участваме в смърт, така че както Христос бе възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот. Защото ако сме се съединили с Него чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение, подобно на Неговото“* (Римл. 6:4-5).

Апостолът пише на Галатяните: *„Защото всички сте Божи чада чрез вяра в Исуса Христа. Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христа, с Христа сте се облекли“* (Гал. 3:26-27). Все пак не става въпрос за сух грешник, който влиза във водата и излиза като мокър грешник, а за хора получили Божието прощение, помирени с Него и достигнали сигурността за спасението си.

Апостол Петър обяснява необходимостта от кръщение с примера на Ноевия ковчег: *„...които едно време бяха непокорни, когато Божието дълготърпение ги чакаше в Ноевите дни, докато се правеше ковчеза, в който*

малцина, тоест, осем души, се избавиха чрез вода. Която в образа на кръщението и сега ви спасява..." (1 Петр. 3:20-21). Потопът засегнал всички, които се намирили извън ковчега. Само няколко са послушали проповедта, повярвали в посланието на пророка Ной, и са влезли.

Защо Петър използва този пример с ковчега за кръщение на повярвалите? Истински вярващият прави това, което Господ му наредил, и се кръщава в Христос. Той е нашия ковчег, Той ни пази от приближаващият се гняв на съда. Спасението идва чрез вратата в Исус Христос. Вярващият покорно ще изпълни Словото и ще се покръсти **в името на Господ Исус Христос**. Който не слуша божественото нареждане, с това показва неверието си, остава несмирен и върви към погибелта, както може да се сравни с Потопа по времето на Ной.

Преди потопа хората със сигурност питали: „Защо да влизаме в ковчега? Вярваме в Бог. Това е достатъчно. Всичко продължава по старо му“. Не разбрали, че думите на Ной били Божие нареждане. „Countdown“ (обратното броене) обаче продължавало, скоро дошъл денят на предсказаното бедствие. Въпреки на множество предупреждения чрез проповедта на пророка, крайт дошъл неочаквано. Вратата била затворена и тези, които останали отвън, загинали. В момента може да ни се струва, че всичко е както от началото на създанието (2 Петр. 3:4), но разликата ще бъде открита в деня на Исус, който приближава. Божието време ще настъпи неочаквано, времето на милостта ще приключи, и вратите ще се затворят.

Тогава ще е завинаги късно, и пропуснатото няма да може да бъде поправено. Затова Господ призовава: „**Днес, ако чуете гласа му не закоравявайте сърцата си...**“ (Евр. 3:7-8). Все още важи Словото: „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“. Кой е готов да го приеме на сериозно и да го изпълни? Истинската вяра е жива, и се доказва чрез смирение пред Божието Слово. Вяра без съответните деяния, изисквани в Словото, е мъртва и няма стойност. Става въпрос за религиозна изповед на вяра, която досега не е спасила никого. Християнските учения са безполезни, ако не съответстват на Писанието. Нашата връзка с Бог е чрез Словото, което се животвори чрез Духа. Само това, което произлиза от Него, води обратно към Него.

Изпитвайте духовете

Преди да приключим с тази тема, трябва да кажем нещо много решаващо. Не само в традиционните църкви, където в днешно време изобщо не се проповядва библейско обръщане и възраждане, а дори и в кръговете на «Пълното евангелие» има неяснота относно важни основни учения на Светото Писание. Явно нито учителите на Библията, нито теолозите са се сетили, че в Библията няма нито едно място, което да доказва, че някой е бил кръстен с

формулата „в името на Отца, Сина и Светия Дух“. Протестантските църкви са я приели от католическата, и чрез тях е стигнала чак до християнските общности на нашето време.

Повечето хора не знаят, че използването на тази формула е типично за спиритизма и окултизма. Сеанси, движение на масички, гледане на карти, гадаене на бъдещето, предсказване, гадаене с махало, гледане на ръка и т.н. се извършват в тази формула. Медиумите в целия „християнски запад“ я използват, когато говорят с духовете на умрелите. Дори тя се повтаря като клетва при встъпване в ложа. Опасенията на участващите в такива неща изчезват, когато чуят формулата „в името на Отца, Сина и Светия Дух“, тъй като им е позната от църквата. Било то в черна или бяла магия, или при използването на т.нар. „шеста“ и „седма“ Мойсеева книга, тази формула е навсякъде.

Попитаме ли тези, участвали в подобни неща, ще отговорят без ни най-малка представа: „Случи се в Божието име!“ Само, че не! Единствено това, което се извършва в името „ИСУС“, се случва в Божие име. Всичко останало е от дявола, владетеля на този свят. Господ Бог няма нищо общо с движение на масички, разговори между хора и животни, свързване с мъртвите и подобни неща; да, Той изрично ги е забранил в Своето Слово! Такива неща са сатанински, дори и да се представят за набожни.

Какво общо имат окултните машинации и спиритистките практики с истинските божествени деяния? От кога Божиите служители и слугите на сатаната казват едно и също? От кога сатаната има свое царство в Божието царство?

Всеки трябва да се запита, дали не е едно и също нещо, когато и двамата вършат едно и също дело. Мнозина са удивени, даже ужасени, като чуят какво се извършва в тази „формула“, но приемат използването ѝ при кръщението за най-естественото нещо. Малцина се замислят, че в Новия завет всичко се върши в името на Исус, и че мощта на Бог е открита единствено чрез него. Написано е: *„и каквото и да вършите, словом или делом, вършете всичко в името на Господа Исуса“* (Колос. 3:17).

Който познава Библията, той знае че никой пророк или апостол никога не е използвал формулата „в името на Отца, Сина и Светия Дух“. Както е обяснено в брошурата «Бог и Неговият план за човечеството», че «Отец, Син и Свети Дух» е единственият истински Бог!

Написаното в Матей 28:19 е абсолютна истина, точно както и това в Деяния 2:38, и т.н. Обаче от самото начало сатаната използвал Божието Слово и изопачено го предавал нататък. По този начин успял по най-набожния начин да измами хората относно кръщението. Тогава, когато отишъл при Господ, е казал: „Написано е...“ това, което наистина било написано. Той само го извадил от

контекста и го изопачил. Същото се случило със заповедта за кръщението. Сатаната ослепил хората, за да не познаят Божията слава в лицето на Христос (2 Кор. 4:6). Името, за което става въпрос, остава за тях скрито.

Не е ли целият християнски свят оплетен в суеверие и неверие? Къде все още може да се намери истинска вяра в съответствие с Писанието? Според Откровение 18:4 Бог призовава хората да излязат от религиозният Вавилон. Комуто Господ отвори очите, ще познае грешката иохотно ще последва Божието Слово. Бог все още отделя светлината от тъмнината. Кой има смелостта да се поучи от Него, без да не се вслушва в тялото си и кръвта? Всеки стои сам пред Господ и трябва да вземе решение.

Накрая нека да напомним на всички, които искат да живеят в Божията слава. Бог пренебрегна времето на невежеството и, въпреки всичко, благославяше. Сега обаче заповядва на всеки да се покори на Него и на откритото Му Слово. Трябва да се отървем от всички небиблейски учения, и да намерим обратния път към първоначалното възвестяване на Словото, идващо от Йерусалим.

В Деяния 3 гл. ни е обещано освежително време, а също и че всичко трябва да бъде възстановено в правилно положение, преди завръщането на Господ. В стиховете 19-21 е написано: „...*та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа, и Той да ви изпрати определения за вас Христа Исуса, когото трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите Си пророци*“. Тук ясно е казано, че Христос ще остане на небесата, докато не дойде времето за освежаване и възстановяване. Който вярва в Божието Слово, трябва да го вземе на сериозно. Живеем във време много близко до завръщането на Господ, тоест във времето, когато всичко ще се възстанови. Сега е време за духовно освежаване в лицето на Бог.

На всички ни е ясно, че различните църкви и техните последователи очакват завръщането на Исус Христос. Защо, обаче, не разпознават времето на милостивото посещение от Бога, в което живеем? Господ се грижи за Своята Църква, изградена въз основа на Неговото Слово. Към това се отнася и библиейското кръщение, което да се изпълнява в съответствие с учението и деянията на апостолите. Павел пише: „...*съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос Исус*“ (Ефес. 2:20). Господ все още и днес гради Своята Църква по същият начин, както в началото, и ще я върне до първоначалното ѝ състояние. Чак тогава ще може да дойде и я възнесе на Небесата.

Никой не би трябвало да пренебрегва безразсъдно интерпретацията на библиейското кръщение. Този, към когото Бог е милостив, ще осъзнае

необходимостта да се кръсти в името на Господ Исус Христос, и по този начин да бъде освободен от оковите, носени от всички кръстени с триединната формула. Който е от Бог, ще послуша Божието Слово и в този въпрос. Блажен е онзи, който разбере Божието посланието, за което става въпрос днес, повярва на обещанията за това време, и вземе участие в тяхното изпълнение.

ГОСПОДНА ВЕЧЕРЯ

Преди да се разглежда Господната вечеря, трябва да споменем пасхалната вечеря. Естествено, че предвещание от Стария завет води до свръхестествени действителности в Новия завет.

Пасхалната вечеря и до ден днешен един от най-важните празници на еврейската общност. Господ наредил на Израелтяните всяко семейство да заколи агне, да изяде месото и да намаже с кръвта му рамките на входната врата (Изход 12 гл.). Трябва да подчертаем: не се маже прага, за да не се настъпва кръвта!

Еврейската дума *песах* означава *«отминава щадейки»*. Докато всички първородни синове на Египтяните били погубени от ангела-губителя, първородните синове на Израелтяните били пощадени. Господ казал: *„И кръвта на къщите, гдето сте, ще ви служи за белег, така че, като видя кръвта, ще ви отмина, и когато поразя Египетската земя, няма да нападне върху вас погубителна язва“* (Изход 12:13).

Кръвта на пасхалния агнец довела до помирение, и едновременно с това била знак за защита от наказанието на Божия съд. В момента, когато от домовете на Египтяните се носил вой и плач за мъртвите им, израелтяните били в пълна безопасност. Божият гняв не могъл да ги достигне, защото били пожертвали агнец. По същият начин изкупените не могат да бъдат достигнати от гнева на Божия съд, нито да бъдат наказани, защото кръвта на Божия агнец е тяхно изкупление и защита. Павел пише до Църквата: *„защото и Христос, нашата пасха, беше заклан за нас“* (1 Кор. 5:7). *„На Него дойде наказанието докарващо нашия мир“* (Исая 53:5)

Господ установил паметен деня, в който се празнувал *песах* и изхода от Египет чрез Мойсей: *„Оня ден ще ви бъде за спомен, и ще го пазите като празник на Господа във всичките си поколения; вечен закон ще ви бъде, да го празнувате“* (Изход 12:14). Това е потвърдено отново в стиховете 26 и 27: *„И когато чадата ви попитат: Какво искате да кажете с тая служба? Ще отговорите: Това е жертва в спомен на минаването на Господа, който отмина къщите на израелтяните в Египет, когато поразяваше египтяните, а избави нашите къщи“*.

По същият начин вечерята се празнува в памет на нашето изкупление, **докато Той дойде** (1 Кор. 11:26). От една страна си припомняме великия ден на примирение, от друга страна очакваме славния ден, когато всички изкупени ще празнуват със Своя Спасител Господната вечеря на Небесата. Когато Господ установил Господната вечеря, казал: *„Това правете за Мое възпоминание“* (Лука 22:19). По време на Господната вечеря си припомняме съвършеното изкупление, и всеки път си представяме, какво за нас е станало на кръста.

Пасхалният агнец бил пожертван и изяден заедно с безквасен хляб. Писано е: *„Седем дни да ядете безквасен хляб; още на първия ден ще дигнете кваса от къщите си; защото, който яде квасно от първия ден до седмия ден, оня човек ще се изтребви отсред Израиля“* (Изх. 12:15). Това нареждане трябвало да се взима на сериозно, и да се изпълнява.

Установяването на пасхалната вечеря се случило точно преди извеждането и освобождаването на Израел от Египет. Вечерята била извършена по време на пасха, точно преди изкуплението на Църквата. *„И като дойде часът, Той седна на трапезата, и апостолите с Него. И им каза: Твърде много съм желал да ям тази пасха с вас, преди да пострадам, защото ви казвам, че няма вече да я ям докато се не изпълни в Божието царство“* (Лука 22:14-16). В стиховете 8-11 ни е съобщено, че Господ изпратил Петър и Йоан със заръката: *„Идете и ни пригответе, за да ядем пасхата!“* Отишли при стопанина на къщата и му казали: *„Учителят ти казва: Къде е гостната стая, в която ще ям пасхата с учениците Си?“*

В Матей 26:26 четем: *„И когато ядяха, Исус взе хляб, благослови и го разчупи, и като го даваше на учениците, каза: Вземете, яжте: това е Моето тяло“*. Господ е бил там в физическото Си тяло, когато взел хляба в ръцете Си и изрекъл тези думи. В ръцете Си не е държал Своето тяло, а безквасен хляб, изпечен по повод пасхалната вечеря.

На библейската Господна вечеря се използва хляб без квас. Този хляб е посветен с молитва и благословен. После бива разчупен и раздаден. Докато вярващите взимат от начупения хляб, осъзнават, че Христовото тяло е било измъчвано и разпънато на кръст. Едновременно с това осъзнават, че чрез случилото се на кръста са станали Неговата собственост, Неговата Църква, Неговото тяло.

Апостол Павел пише: *„Защото аз от Господа приех това, което ви и предадох - че Господ Исус през нощта, когато беше предаден, взе хляб и като благодари, разчупи и каза: Това е Моето тяло, което е за вас (думата «за вас» не трябва да остане без внимание); това правете за Мое възпоминание. Така взе и чашата след вечерята и каза: Тази чаша е Новият Завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете, за Мое възпоминание. Защото всеки*

път, когато ядете този хляб и пиете чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде“ (1 Кор. 11:23-26).

Павел е могъл да се позове на самия Господ, Който му дал инструкции, как да се празнува вечерята. Едновременно се позовава на установлението за Господна вечеря, което можем да намерим в евангелията.

В Лука 22:20 е написано: *„Така взе и чашата след вечерята и каза: Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която за вас се пролива“*. В чашата имало вино. Кръвта на новия завет все още течала във вените и Тялото на Исус Христос, и била пролята после на кръста. Не е написано нищо относно някаква си трансформация на два елемента във тяло и кръв. Нито самият Той, нито учениците Му не пили истинската Му кръв. Господ казал буквално: *„...няма вече да пия от плода на лозата, докато не дойде Божието царство“* (Лука 22:18). Хлябът и виното са символи на Христовото тяло и кръв, но въпреки това си остават хляб и вино. Той имал предвид Новия завет, който влязол в сила чрез Неговата смърт.

И Христос не се жертва отново и отново, а според Евреи 10:12 се е пожертвал веднъж завинаги, и след това е седнал отдясно Бога. Участие в Господната вечеря дава на вярващите необикновена възможност отново да осъзнаят пред Бог, какво се е случило жертвайки тялото Му и проливайки кръвта Му на кръста. Всяко Божие чадо ще се изпита живота си преди Господната вечеря, и отново ще го положи на Божия олтар. Припомняме си страданието и смъртта на Христос, и чувстваме голяма болка вътре в нас. Смирява ни мисълта, колко висока цена е платил Изкупителят за нас. Според Светото Писание Той влезе в небесното светилище със Собствената Си кръв, и я занесе на трона на милостта, за да ни дари вечно изкупление (Евр. 9:12).

Станало сключване на завета; дошъл е денят на спасението. Отново трябва да сравняваме Стария и Новия завет. В Изход 24:6-8 става въпрос за книгата на завета, народа на завета, също и за кръвта на завета, с която били поръсени хората. Исус казал: *„Защото това е Моята кръв на новия завет, която се пролива за прощаване на греховете“* (Мат. 26:28). Имал предвид Своята чиста, свята и божествена кръв, която трябвало да бъде пролята, а не виното, което се намирало в чашата. Той основал Новия Завет и придобил народ на завета, който пряко е свързан с книгата на завета.

Павел пише: *„Чашата, която биде благословена, и която ние благославяме, не е ли това да имаме общение в Христовата кръв? Хлябът, който пречупваме, не е ли да имаме общение в Христовото тяло? тъй като ние, ако и да сме мнозина, сме един хляб, едно тяло, понеже всички в единия хляб участвуваме“* (1 Кор. 10:16-17). Тези два стиха често биват забравяни стане ли дума за Господната вечеря. Обаче точно те ни показват Църквата като

едно тяло, „общение на святите“, резултат от изкупителното дело на Исус Христос, Който Тялото Си жертвал за нас. Хлябът, който се яде на Господната вечеря, от една страна символизира Христовото тяло, което било разпнато, а от друга страна – Църквата, която е едно цяло, независимо, че се състои от множество отделни части. Затова един хляб се чупи на парчета и се раздава.

Христовото тяло било избито и измъчвано, но не и счупено, както е написано: *„Защото това стана, за да се изпълни написаното: „Кост Негова няма да се строши“; и също на друго място Писанието казва: „Ще погледнат на Него, Когато прободоха“* (Йоан 19:36-37). Тук става въпрос за тайнството на Христос и Неговата Църква, която станала Негово тяло, чрез изкуплението. Имат се предвид всички, които са изживели пълното примирение и опрощение. Павел пише: *„Защото, както тялото е едно, а има много части, и всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос“* (1 Кор. 12:12). Тук е голямата тайна. Христос е в пълнота само тогава, когато е свързан с частите на Своето тяло. За Него е написано: *„Той е главата на тялото, тоест на църквата...“* (Колос. 1:18).

Така, както нашето земно тяло е единение на всички части, които са свързани една с друга и с главата, същото е и с всички части на тялото на Исус Христос. 1 Коринтяни 12:13 ни казва, как да влизаме в това единство: *„Защото ние всички, било юдеи или гърци, било роби или свободни, се кръстихме в един Дух да съставяваме едно тяло, и всички от един Дух се напоихме“*.

Нека подчертаем: присъединяваме се към Господното тяло не чрез вода, а чрез Духа, Който би искал да действа във всички, които се кръстят библейски в Исус Христос според вярата си, те стават едно с Тялото Христово. Всички изкупени, които достигнат до това божествено единство чрез Светия Дух, съставляват тялото на Господ, и са подчинени на Него, на Главата. Радват се с всеки, когото Бог благославя, и страдат с тези, които са пострадали, защото така е написано в 1 Коринтяни 12:26: *„И ако страда една част, всичките части страдат с нея; или ако се слави една част, всичките части се радват заедно с нея“*.

На това място не можем да пишем за различните задачи на отделните части на тялото на Исус Христос, за които говори апостол Павел в 1 Коринтяни 12:18-20, когато казва: *„Но сега Бог е поставил частите, всяка една от тях, в тялото, както Му е било угодно. И пак, ако те бяха всички една част, къде щеше да е тялото? Но сега те са много части, а пък едно тяло“*. В стих 27 обобщава: *„А вие сте Христово тяло, и по отделно части от Него“*.

Със следващите думи апостолът напомня на вярващите, да изпитват себе си преди Господната вечеря: *„Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие без да разпознае*

Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си“ (1 Кор. 11:28-29). Всички принадлежащи към Христовото тяло признават, че тяхното наказание, което би трябвало да носят, взе го Той, невинния. Взаимно си прощават така, както Бог им прости в Христос. Никой не обвинява никого; познават изкупеното, опростеното, осветеното тяло на Господ. Гледат се взаимно в Христос и чрез Христос, тоест така, както ги вижда Бог – безгрешни – и разпознават един друг не според плътта, а според Духа.

По същия начин както в хляба няма квас, в Църквата не трябва да има нищо, което не съответства с Христос и Неговото Слово. Господ Исус нарекъл квас фалшивото учение на религиозните водачи. Казал: *„...да се пазите от кваса на фарисеите и садукееите? Тогава те разбраха, че не им заръча да се пазят от хлебен квас, но от учението на фарисеите и садукееите“ (Мат. 16:11-12).*

И Павел използва кваса в духовната област: *„Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто? Очистете стария квас, за да бъдете ново тесто, – тъй като сте безквасни; защото и нашата пасха, Христос, биде заклан [за нас]. Затова нека празнуваме, не със стар квас, нито с квас от злоба и нечестие, а с безквасни хлябове от искреност и истина“ (1 Кор. 5:6-8). Който участва в Господната вечеря свидетелства пред Бог и пред хората, че е преминал от старата злоба и нечестие към нов живот на чистота и истина. Това трябва да се случи наистина, и да се докаже с начина на живот. Думите не са достатъчни, трябва да се подкрепи с дела.*

В Римляни 11 гл. апостолът се уповава на съвършеното прощение и освещаване на принадлежащите към Неговата църква, резултат от спасителното деяние на кръста, и добавя: *„А ако първото от тестото е свето, то и цялото засяване е свето; и ако коренът е свет, то и клоните са свети“ (стих 16). Христос е първото от хляба, те – Неговото тесто. Той е първото, както и всички, родени от Божието семе. Той е корена, и истинските вярващи са плодоносни клонове. Исус Христос е лозата, ние сме клонове. Точно както клоновете получават сок от корените на лозата, и после носят плодовете му, така всички, заченати от Бог, имат божествения живот вътре в себе си, и донесят плодовете на Светия Дух. Те явяват същността на Христос, и по този начин божествената Му природа, от която те са станали част. Относно това Петър пише: *„То по самата тая причина положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданияето си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие, и на братолюбияето си любов“ (2 Петр. 1:5-7). Тук не става въпрос за някакво учение или познание, а за божествената реалност във вярващите. Предизвикателството е: *„...както е свят Този, Който ви е призовал, така бъдете свети и вие в цялото си поведение;***

защото е писано: „Бъдете святи, понеже Аз съм свят“. И ако призовавате като Отец Този, Който без лицепрятие съди според делото на всеки, то прекарайте със страх времето на вашето пребиваване“ (1 Петр. 1:15-17).

Необходимо пояснение

По причина на приетите небиблейските традиции и предания, мнозина вярват в реалното превръщане на виното и хляба във кръв и тяло Христово. Ако наистина беше така, щеше да е ужасно. Кой би могъл да си представи, че свящото Тяло и святата Кръв да бъдат употребени без брой пъти на преходността? Това е немислимо. Самата мисъл за това е равна на богохулство.

Точно както по онова време евреите не разбрали Господните думи, защото не разбрали тяхното духовно значение, така цари неяснота и между християните. По онова време слушателите си помислили, че Господ ги подтиква към непослушание на Закона, казвайки: „Който яде Моята плът и пие Моя кръв, има вечен живот...“ (Йоан 6:54). Всички знаели, че в Левит 17:10-12 има написано: „Ако някой от Израилевия дом, или от заселените между тях пришелци, яде каква да е кръв, ще насоча лицето Си против оня човек, който яде кръвта, и ще го изстребя изсред людето му. Защото живота на тялото е в кръвта, която Аз ви дадох да правите умилоствение на олтара за душите си; защото кръвта е, която, по силата на живота, който е в нея, прави умилоствение. За това казах на израилтяните: Ни един човек от вас да не яде кръв, и пришелецът, който е заселен между вас, да не яде кръв“. Затова евреите били ужасени от това, което казал Исус.

И двата земни символа сочат единствено към духовното. Бог не може от една страна изрично да забрани пиенето на кръв, а след това да го изисква. Който приема по време на вечерята хляба и виното, приема случилото се чрез смъртта на кръста. Все пак това е вечеря за възпоменание. Изкуплението се е случило на Голготата, а не по време на Господната вечеря. Обаче по време на вечерята ние ясно си припомняме изкуплението.

В Йоан 6 гл. четем за чудотворното умножение на хляба и zasiщането на голяма тълпа хора. Когато те Го търсили на следващия ден, Той им казал: „Истина, истина ви казвам, търсите Ме, не защото видяхте знамения, а защото ядохте от хлябовете и се наситихте. Работете не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде“ (Йоан 6:26-27).

Той говорил за хляба, за храната, за вечния живот, и слушателите са сетили за храненето на израелския народ в Стария Завет, поради което възкликнали: „Бащите ни са яли манната в пустинята, както е писано: Хляб от небето им

даде да ядат“ (стих 31).

Следвайки тази мисъл, Исус им казал: *„Истина, истина ви казвам, не Моисей ви даде хляб от небето; а Отец Ми ви дава истинския хляб от небето. Защото Божият хляб е хлябът, който слиза от небето и дава живот на света. Тогава те Му казаха: Господи, давай ни винаги този хляб. Исус им отговори: Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мене никога няма да огладнее, и който вярва в Мене никога няма да ожадне“* (ст. 32-35). Този отговор е еднозначен, и не може да бъде тълкуван погрешно. Както ядем земен хляб и живеем физически, така и сме част от Него, Хляба на живота, и можем да живеем вечно.

Господ Исус ни представя Себе Си като **живият Хляб слизащ от небето**, чрез Когото ни е подарен вечният божествен живот. След това подчертава: *„Истина, истина ви казвам, Който вярва в Мене, има вечен живот. Аз съм хлябът на живота. Бащите ви ядоха манната в пустинята и въпреки това умряха. Този е хлябът, който слиза от небето, за да яде някой от него и да не умре. Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; да! И хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът която Аз ще дам за живота на света“* (ст. 47-51).

Това е евангелието! Той жертвал Своето телесно тяло, за да бъдем изкупени от плътта ни, и да приемем вечния живот. Небесният хляб не се пече на земята, божествената храна не произлиза от човешка ръка. Господ Се жертвал и бил разпнат, за да може всички вярващи в това извършено дело на изкупление да приемат чрез Него вечния живот и да се хранят духовно от Него. Той е Хляба на живота. Ние сме станали част от Него в Духа така, както Той е станал част от нас в тялото. Той ни е върнал в Своето царство.

Евреите се карали помежду си и казали: *„Как може Този да ни даде да ядем плътта Му?“* (Йоан 6:52). Днес християните се карат за същото. Вече пояснихме, че става въпрос за Божия Агнец, чиито живот бил жертван. Кръвта била предназначена за изкупление, и трябвало да бъде принесена на олтара за греховете ни. Божественият живот бил в Христос. Чрез Неговата смърт той е бил изявен, и го получават всички, които приемат изкуплението си чрез вяра.

Думите на Господ сочили към Неговото страдание и смърт. Става въпрос за духовен, божествен дял от Бог, който сме приели чрез Христос, Разпнатия. Чрез новораждането ставаме Божии синове и дъщери. В Ефесяни 5:30 Павел се изразява така: *„Понеже сме части на Неговото тяло, от Неговата плът и от Неговите кости“*. Земно погледнато, никой не е месо от месото Му, и кост от костта Му, ние сме потомци на Адам. Но духовно погледнато, сме станали нови създания в Исус Христос, нашия Господ. Като изкупени сме възстановили общението си с Бог, и носим вечния божествен живот в душите си. За разума

всичко това е една лудост, затова и на хората им хрумват собствени мисли по време на изследването на Божието Слово. Духовното обаче трябва да се съди по духовен начин.

Исус Христос е много неща: Той е Пътят, Истината и Животът. Той е живия Хляб, Светлината на света и Възкресението – Той е всичко във всичкото. Чрез Него сме достигнали божественото състояние. Исус не тълкувал Божието Слово, Той го вършил, то е било изпълнено на Него и чрез Него. Затова могъл да каже: „*Моята храна е да върша волята на Онзи, Който ме е пратил, и да извърша Неговото дело*“ (Йоан 4:34).

Който участва в Господната вечеря трябва вътре в себе си да е готов за изпълнение на Божията воля, която ни е показана в Божието Слово. Трябва да са хора лично свързани с Бог, които могат да кажат: „*Моята храна е да извърша волята на Онзи, Който ме изкупи*“. Приемаме Божието Слово, а с него и Христос, живият Хляб, Който слезе от небето. Последствието от пролята Му кръв е нашето помирение и изкупление. Той казал: „*Този е хлябът, който слезе от небето; онзи който се храни с този хляб, ще живее до века, а не както бащите ви ядоха и измряха*“ (Йоан 6:58).

След странната беседа в Йоан 6 гл. дори много от учениците Му заявили: „*Тежко е това учение; кой може да го слуша?*“ Дори и последователите на Господ мислили си човешки докато слушали, независимо, че Той ясно говорил за Хляба, който слезъл от небето. Видял тяхната безпомощност и казал: „*Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва; думите, които съм ви говорил, са дух и живот*“ (стих 63).

Просвещението и откровението върху казаното от Бог идва само отгоре. Неговите думи относно яденето на Неговото тяло и пиенето на Неговата кръв предизвикват потрес и до ден днешен. Написано е: „*Поради това мнозина от учениците Му отстъпиха, и не ходеха вече с Него. Тогава Исус каза на дванадесетте: Да не искате и вие да си отидете? Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот, и ние вярваме знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог, Светият Божий*“ (ст. 66-69). Всички последователи на Исус имат същото свидетелство, без значение дали са разбрали изреченото или не, те вярват и остават при Господ, Който води Своите от яснота към яснота. Затова в подходящият момент ще им бъде дадено и разбиране.

Тази тема може да се обобщи по следния начин: изкуплението се е случило веднъж завинаги на кръста на Голгота. Всички, които го приемат с вяра, празнуват Господната вечеря в памет за извършеното дело. В зависимост от броя на участниците се изпича един хляб, който не съдържа квас. След като хляба е повдигнат и благословен с молитва пред Църквата, се разчупва, и се

раздава на всички, които участват в Господната вечеря, ядат от него. Ако остане нещо, някои взимат допълнително, докато не се изяде хляба изцяло.

След това се повдига чаша с червено вино, направено от грозде, и също се благославя с молитва. Всички, които преди това са приели хляба, участват и в приемане на виното. Прави се в памет на това, че Господ пожертвал Своето тяло и пролял Своята кръв за нас.

Господната вечеря трябва да се извършва така, както наредил Господ. Ако не се извършва по същият начин, богослужението става идолослужение, и онова, което се смята за вяра, всъщност е суеверие. Павел пише: *„Не можете да пиете Господната чаша и бесовската чаша; не можете да участвувате в Господната трапеза и в бесовската трапеза. Или искаме да подбудим Господа на ревност? Ние по-силни ли сме от Него?“* (1 Кор. 10:21-22).

Със сигурност той се позовава на Левит 17 гл., където Божиите нареждания за принасянето на жертви са дадени на хората. В стиховете 3-7 е очевидно, какво е идоложертвеното, и какво е жертва, угодна на Господа. Там е написано: *„Всеки човек от Израилевия дом, който заколи говедо, агне, или коза в стана, или който заколи вън от стана, без да го е привел до входа на шатъра за срещане, за да го принесе Господу пред Господната скиния, той ще се счита виновен за кръв; кръв е пролял; тоя човек ще се изтреби изсред людете си; с цел израилтяните да довеждат жертвите, които колят на полето и да ги принасят Господу до входа на шатъра за срещане, при свещеника, та да ги колят за примирителни жертви Господу. И свещеникът да поръси с кръвта Господния олтар при входа на шатъра за срещане и да изгори тлъстината за благоухание Господу. Да не принасят вече жертвите си на бесовете, след като те блудствуват; това да им бъде вечен закон във всичките им поколения“*.

Бог наредил това и дал ясни указания, какво трябва да се направи и как. Израелтяните били убедени, че принасят жертвите си на Господ, въпреки че правили, каквото си искали. Той обаче ясно им казал, че за Него важат само жертвите, убити по определеният от Него начин, и на определеното от Него място. Всички други жертви са били приети от Бога, а са донасяли в жертва на идолите.

Който принадлежи към Божият народ, той не може да прави каквото, където, когато и както си поиска. Трябва да е точно според Божието нареждане, иначе не важи като направено за Него, а за ще важи за демоните, които подканват човек към своеволие и непослушание. Това важи и за Господната вечеря. Павел, в ролята на апостол просветен от Бог, ясно го обяснил. Не искал вярващите да са под влиянието на демоните, и да участват в Господната вечеря.

По времето на апостолите нямало разногласия относно Господната вечеря. Господ Исус е наредил, а вярващите изпълнявали съгласно наредбата, те

наричали вечерята просто «разчупване на хляба». В Деяния 20:7 четем: „И в първия ден на седмицата, когато бяхме събрани за разчупването на хляба...“

От термина „разчупване на хляба“ става ясно, че за тях било важно Господната вечеря да се празнува така, както Господ наредил, и както Той самия я правил. За тях е написано: „И те постоянно бяха в поучението на апостолите, в общението, в разчупването на хляба и в молитвите“ (Деян. 2:42).

Всички, които наистина принадлежат към Църквата на живия Бог, ще се върнат в учението и практиките на Божието Слово. Ще подредят правилно всичко, и самите те ще бъдат в Божият ред. Няма да тълкуват, нито ще приемат тълкувания. За тях важи само това, което казва Словото. Затова истинската Църква празнува Господната вечеря „за възпоменание“, а не за прощение на грехове. На нито едно място в Светото Писание не е споменато, че греховете се опрощават чрез участие в Господната вечеря. Според тези, които преподават по такъв начин, спасението зависи от религиозен ритуал.

Божие царство мощно си проправя път и сега. Отново става центра на благовестуването **Евангелието на Исус Христос**, разпнатият и възкресналият Господ. Всяко нареждане в Божието Слово е изпълнено с послушание. По този начин Църквата се връща в първоначално състояние на благодатта. Нашият Господ е Първият и Последният; да, Той е същият вчера, днес и завинаги. Блажени са тези, които поставят Него и Словото Му на първо място, и Го признават за Господ, правейки това, което Той е наредил.

МИЕНЕ НА КРАКА

След като разгледахме Господната вечеря, трябва да кажем накратко и за миенето на краката. Преди да представим съответния текст от Новия Завет, искаме да разгледаме, какво е било наредено на свещениците в Стария Завет. Според божествената наредба умивалника трябвало да бъде поставен между шатъра за срещане, и олтара. „Аарон и синовете му да умиват ръцете си и нозете си в него“ (Изход 30:19). Преди миенето те нямали право да прекрачат във шатъра за срещане. В Новия Завет истинските вярващи са част от „святото свещеничество“. Трябва да се приближаваме към Бог със свещена и почителна боязън, и от дълбочината си да имаме почит към Неговото Слово.

В Йоан 13:4-10 е написано за нашия Господ: „стана от вечерята, сложи настрани мантията Си, взе кърпа и се препаса. После наля вода в умивалника и започна да мие нозете на учениците и да ги изтрива с кърпата, с която бе препасан. И така, дойде при Симона Петър. Той Му каза: Господи, Ти ли ще ми умиеш краката? Исус в отговор му каза: Това, което Аз правя, ти не знаеш

сега, но ще разбереш след това. Петър Му каза: Ти никога няма да умиеш моите крака! Исус му отговори: Ако не те умия, нямаш дял с Мен. Симон Петър Му каза: Господи, не само краката ми, но и ръцете и главата! Исус му каза: Който се е окъпал, няма нужда да умие друго освен краката си, а е цял чист; и вие сте чисти, но не всички“.

Ако разбираме този текст единствено като разказ, няма да го приемаме лично. По онова време Бог говорил на тези, които се намирали там; днес чрез същото Слово говори към нас. Трябва да се поставим на мястото на Петър. Той попитал: „Господи, Ти ли ще ми умиеш краката?“ Господ отговорил: „Това, което Аз правя, ти не знаеш сега, но ще разбереш след това“. Петър потвърждава решението си възкликвайки: „Ти никога няма да умиеш моите крака!“ Той не искал Господ да се унижава, вършейки тази презирана работа. Но Господ и Учител дал на учениците си практически урок. „А по-големият между вас нека ви бъде служител“ (Мат. 23:11). Господ е служил в смирение с пълно унижение. Свалил мантията Си, сложил Си кърпа, навел се и поел ролята на слуга в къщата. Това бил пример за Неговите ученици, че всеки трябва да уважава другия повече, отколкото себе си. Тук го показал с този практичен урок.

Когато Господ казал на Петър: „Ако не те умия, нямаш дял с Мен“, апостолът се стреснал и възкликнал: „Господи, не само краката ми, но и ръцете и главата!“ Как трябва да разбираме думите, че иначе не би имал дял с Него? Нима някой получава дял с Господ чрез измиване на краката? Става въпрос за послушание, което дължим на нашия Господ, и за слугуване едни на други. Без значение колко незабележимо е някое нареждане, изискване или инструкция, която ни е дадена от Бог, трябва да я изпълняваме без да питаме как и защо. Ако не послушаме, прекъсваме връзката с Този, Който ни я е дал. Веригата е толкова устойчива, колкото най-хилавия ѝ елемент. Бе ни заръчано да приемаме на сериозно всяко Слово и всяко нареждане, и действията ни да са в съответствие с тях.

От стих 12 нататък четем: „А като уми краката им и си взе мантията, седна пак и им каза: Знаете ли какво ви направих? Вие Ме наричате Учител и Господ и добре казвате, защото съм такъв. И така, ако Аз, Господ и Учител, ви умих краката, то и вие сте длъжни един на друг да си миете краката. Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас. Истина, истина ви казвам: слугата не е по-горен от господаря си, нито пратеникът е по-горен от онзи, който го е изпратил. Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате“.

Думите на Учителя били ясни и недвусмислени: „И така, ако Аз, Господ и Учител, ви умих краката, то и вие сте длъжни един на друг да си миете краката“. Тук няма нищо за тълкуване и поясняване. Ако Господ е казал, че трябва да мием краката си един другиму, и дори подчертал: „...и вие сте

длъжни един на друг да си миете краката“, наистина е имал предвид точно това. Няма нищо общо с източната традиция, тя е била типична за всички, и за Господа и Учителя. Съвсем ясно рекъл: *„Защото ви дадох пример да правите и вие както Аз направих на вас“*. Това е ясно указание без каквото и да е «ако» и «когато». Подчертал Своята заповед с думи: *„Истина, истина ви казвам: слугата не е по-горен от господаря си, нито пратеникът е по-горен от онзи, който го е изпратил“*.

Винаги, когато Господ използва израза *„истина, истина“*, трябва да обърнем особено внимание, тъй като е искал да подчертае нещо, което заслужава нашето внимание. Той казва многократно този израз в Йоан 13 гл.

Относно миенето на крака, няма нужда много да се говори. Явно в първоначалното християнство е било толкова подразбиращо се, че почти не се споменава в Светото Писание. Павел го е споменал накратко още веднъж, когато определил условията за приемане на вдовици в списъка на попечителство от църквата. Написал: *„известна с добрите си дела, ако е отгледала деца, ако е приемала странници, ако е умивала краката на светии, ако е помагала на страдащи, ако се е предавала на всякакво добро дело“* (1 Тим. 5:10).

Въз основа на Библията показахме, че Господ Исус установил миенето на крака, и ни е дал практичен пример. Затова, никой наистина вярващ човек няма да спори или да прави тълкувания, които водят до непослушание, а ще изпълнява това, което Той е наредил. Божието Слово трябва да е толкова свято за всеки вярващ, че готов е да изпълни и най-незабележимата заповед. За такъв човек важат думи, с които Господ е завършил тази тема: *„Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате“*. Хора изпълняващи Словото, са благословени от началото и до самия край. Нека Господ ни направи да бъдем хора, които следват Неговия път и изпълняват всичките Му нареждания.

Гр. Крефелд, 1985 г.

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО

Не е разрешено текста да се публикува и разпространява изборително

Издател: Мисионер Евалд Франк
Freie Volksmission e. V.
Postfach 100707
D-47707 Krefeld
GERMANY

E-mail: E.Frank@freie-volksmission.de
Сайта на мисията: <http://www.freie-volksmission.de>

Уеб страница на български език: <http://bg.v-evangelie.info>
E-mail на български: info@v-evangelie.info